

Bay Aristokrat

– Mikail Dede · 18 Kasım 2019

Bir kasım bir sarhoşluk hikayesi
yıldızlar gamsız ağlıyor ışıll ışıll

ya sen
aynı mağrur bakışlar aynı harabe
sarayların uslanmaz sarhoşusun

bu şehirde
martıların gümüşe çalan kanatları gibi
saçların gri ve hafif beyaz

son sevdasına güz esintisinde savrulan
altın saçlarına
ağıt yakan bunak bir aristokrat gibisin

seni bu kuytu sokaklarda
tanrı bile unutmuş
unutulmaya yüz tutmuş despot yüreğinde
hala bir filozof gizli olsa da

uslanmaz sarhoşluğunda vals eden
mavimsi deniz ve kızıl mehtabın şavkında
yitik hayallerine
piyangoyu tutturan hayat akıp gidiyorken

sokak köpekleri havladıkça
kağıt toplayan mültecilerin silüetlerine
düşen hazan sarısı
gibi bu şehrin sana olan vefasızlığı

ve

hiç dinmiyor sokak kedilerinin ritmik gürültüsü
ecnebi bir kemancının chopin konçertosu gibi
zemheri esdikçe hatıraların buz ağlarken

bir şişe kırmızı şarabın dibine vururken yine zihnine

sövüyor saatler her makamda
denizin hoyratlığı ile dövüşen balıkçılar
arka sokaklarda sevişen fahişelerin
fısıltıları karışıyor

son çingenelerin raksında
gürleyen darbuka sesine
bu sesler işte sessizliğini büyüten senfoni

bu sesler senle alay eden notalar
bu şehir ve o son sevdiğin kadının
gidişi seni yok eden hikaye

bu şehir
biraz aristokrat
biraz demokrat bazen monarchist

bazen de anarşist melodileri çalan
nostaljik gramofon gibi konuşkan
sessizlik içinde tutuşan ışık seli
oysa ki faşist olmalıydı sevdalar

belki hayatta sövmeliydi
eflatun felsefesine mahkum senor burjuva

bu şehir yoksul
bu şehir zengin
bu şehir sarhoşluk

oysa ki
toprak kokuyor ellerin
halâ gözlerinde o saf ışık
sen değilsin sanki o sarhoş
siluet...